

не пам'ятаю жодного випадку, коли б він використав своє службове становище для особливої вигоди.

Змінювалися обставини в нашому житті. Він гідно сприймав усі новації. Мені видається, що нові часи сприяли розквітові його таланту (безумовно, таланту) філолога, митця слова. Ніхто з мого колишнього оточення не володів усною мовою так, як він. Його проза була завжди поезією, натхненною, емоційною, вистражданою, тонкою, ліричною. А його наукові інтереси, пов'язані з творчістю Лесі Українки, стали справжнім захопленням і змістом його життя. Він знав Колодяжне, можливо, краще за свою домівку. Коли до нас приїжджали гості (на конференції, семінари, робочі зустрічі), він супроводжував їх по Лесиних місцях, а поїздки до Колодяжного саме через його присутність і розповіді ставали подією. Працівники садиби-музею вели екскурсію професійно, а коли він включався в її хід, замовкали. І яка велика різниця являлася в тому, як робив це він і як екскурсоводи. Мені пощастило декілька разів відвідати з ним Колодяжне, за що безмежно вдячна долі. Із ним світ Лесі Українки ставав невимовно дивним, прекрасним, але близьким, це наш світ, світ найбільшої любові в його житті – України. Якби повернулися часи й у мене був вибір працювати із Олександром Панасовичем Рисаком чи ні, відповідь була б однозначною: так.

УДК 821.161.2(477.82)(092)

Віктор Яручик
(м. Луцьк)

ЛЕСЯ УКРАЇНКА – ЙОГО НАЙБІЛЬША ЛЮБОВ

28 жовтня 2009 року минуло шість років, як не стало видатного волинського науковця, доктора філологічних наук, професора Олександра Опанасовича Рисака. Однак про цю чудову людину ще довго пам'ятатимуть не лише на Волині, а й далеко за її межами. Нещодавно літератори та шанувальники українського слова з приємністю вкотре згадували світлу пам'ять митця, оскільки світ побачила вже третя, на жаль, посмертна, поетична збірка Рисака «Спрага білого

причастя». Упорядником книги стала дружина письменника Віра Рисак, а редактором донька поета – доцент кафедри української літератури Волинського національного університету імені Лесі Українки Олена Рисак-Маланій.

Поетична книжка Олександра Рисака наповнена оптимізмом і теплом, щирістю і філософічністю, гумором і, звісно, любов'ю. Перечитуючи ліричні одкровення письменника, у пам'яті зринає його світлий образ.

Народився Олександр Рисак у селі Вишневі на Холмщині (Польща) 11 травня 1939 року. Коли виповнилося п'ять років, його разом із батьками, за переселенською акцією «Вісла», було депортовано в Донецьку область. Сім'я не змогла жити у відриві від рідної природи, людей, тож згодом переїхала ближче до батьківщини – на Волинь, яка й стала для майбутнього митця другою колискою.

Олександр Рисак закінчив Сокальське педагогічне училище, філфак Львівського університету, а згодом здобув і диплом журналіста в Києві. Багато років учителював, а з 1976 року був викладачем Луцького педінституту, що згодом еволюціонував у Волинський національний університет імені Лесі Українки. У цьому навчальному закладі був деканом філологічного факультету (згодом – україністики), очолював кафедру української літератури. Свою щирю любов до нашої славної землячки Лесі Українки проніс крізь усе життя, і ця любов матеріалізувалася у величезній кількості статей, монографіях, посібниках. Олександр Рисак створив лабораторію лесезнавства, яка нині названа його іменем, при Волинському національному університеті. Матеріалами лабораторії стали по крупинці зібрані самим дослідником твори, листування, знімки, речі – усе те, що мало причетність до Лесі та сім'ї Косачів. Професор Рисак часто звертався до теми Холмщини, пропагував творчі здобутки українських письменників – вихідців із холмсько-підляських земель. Був членом обласного товариства «Холмщина».

За свою самовіддану працю Олександра Опанасовича удостоєно кількох нагород, однак справжньою відзнакою його творчого таланту є згадка про нього тисяч учнів, студентів, а також колег по роботі, друзів.